

117
18

Brahma stuti

॥ अथ ब्रह्म स्तुतिः ॥

श्रीमद्भगवद्गीतायें स्तुतिः
(पुराणम्)

काद्यमासः ॥ ७ ॥ तत्तेऽनुकंपांस्तस्मीक्ष्यमाणोऽनुजाल्म एवात्मनस्तं विपाकं ॥ हृद्वा
 ब्र. स्त. ग्वपुर्भिर्विदधन्नमस्ते जीवेतयो मुक्तिपदे सदा यथाक ॥ ८ ॥ पश्येत्शुभेनार्थमनंत
 आद्ये परात्मनित्वय्यपि मायि मायिनि ॥ मायां वितत्ये हितुमात्मवेत्तव्यं हं किंचाने
 १ छमिवाचि रग्ने ॥ ९ ॥ अतः समस्वाच्युतमे रजो भुवो ह्यजानतस्त्वत्पृथगे शमानि
 नः ॥ अजावलेपांधतमो धचक्षुष एषेऽनुकंप्यामयि नाथवानिति ॥ १० ॥ कहांत
 मोमहद हं वचराग्निवार्हसंवेष्टितं उधटसप्तवितस्त्रिकाथः ॥ केदृग्विधा विग
 षिता उ पराणु चर्या वाता ध्वरो म विवरस्य च ते महित्वं ॥ ११ ॥ उहो पपांगतिगतस्य पा
 दयोः किं कल्पते मातुरधोक्षजागसे ॥ किमस्ति नास्तिव्यपदेशस्तु बितंत वास्ति
 कुहेः किं दप्यनंतः ॥ १२ ॥ जगत्रयांतो दधिवरं रूपवो दे नारायणस्थो द रनाभि
 नालात् ॥ विनिर्गतेऽस्त्विति वाक्ये नैव मृषा किं वीश्वरत्वन विनिर्गतोऽस्मि १३
 नारायणस्त्वं न हि सर्वदेहिनामात्मास्थधीशोरिव ललोकसाक्षी ॥ नारायणं
 गं नरपुंजलायनात्तच्चापि सत्यं न तवैव माया ॥ १४ ॥ तच्चैज्जलस्थं तव सज्जग

दपुः किं मे न दृष्टं भगवंत देव ॥ किं वा सुदृष्टं हृदि मे तदेव किं नो स पद्ये व पुनर्व्यदर्शि ॥
 १५ अत्रैव माया धमना वतारे ह्यस्य प्रपंचस्य बहिः स्फुटस्य ॥ कृत्स्नस्य चांतर्जठरे
 जनन्या माया त्वमेव प्रकटीकृतं ते ॥ १६ ॥ यस्य कुशाविदं सर्वसात्मं भातियथा त
 था ॥ तत्त्वय्यपीहतत्सर्वं किमिदं मायया विना ॥ १७ ॥ अद्यैव त्वदृते स्य किं मनते
 माया त्वमादर्शितं एकोऽसि प्रथमतो प्रजस्तद्वत्साः समक्ता अपि ॥ त्वंतोऽसि
 चतुर्भुजास्तदरिवलेः साकं मयोपासितास्तावन्त्येव जगंत्यस्तदमितं ब्रह्माद
 यं शिष्यते ॥ १८ ॥ अजानतां त्वत्पदवीमनात्मन्यात्मात्मना सासि वितत्य मायो
 सद्ग्राविवाहं जगते विधानद्वलमेषोऽंत इव त्रिनेत्रः १९ करेष्टुषिषीशतथे
 व नृषपि तिर्यक्ष्म्यादः स्वपिते जनस्य ॥ जन्मासतां दुर्मदनिग्रहप्यप्रभो विधा
 तः सदनुराहाय ॥ २० ॥ को वेत्ति भूतमनूभगवन् परात्मनूयोगेश्वरो तीर्त्तवत
 स्त्रिलोक्य ॥ को ह्येकथं वाक्यं निवाक्ये निविस्मरयन् क्रीडसि योगमयो ॥
 २१ तस्मादिदं जगदशेषमसत्स्वरूपं स्वप्नाममसाधिषणं पुकदुःखदुःखं ॥
 त्वय्येव नित्यं सुखं बोधतनावनते माया त उद्यदपि यत्सादिवावभाति ॥ २२ ॥

स्तन्यामृतं पीतमतीव ते सुदा ॥ यासां विभो वत्स तरात्मजात्मना यत्तु तयेऽद्यापि
न चालमध्वराः ॥ ३१ ॥ अहोभाग्यमहोभाग्यं नंदगोपव्रजलोकसां ॥ यन्मि
त्रं परमानंदं पूर्णं ब्रह्मसमात्मनः ॥ ३२ ॥ एषां तु भाग्यमाहिताच्युततावदास्तामे
कादशेव हिवयं वत्सुरिभागाः ॥ एतत्तद्वृषीकंचयकेरसकृत्पिबामः शर्वाह्वो
ध्रुवजमध्वमृतासवंते ॥ ३३ ॥ तद्गुरिभाग्यमिह जन्म किमप्यटव्यां यद्दे
कुलेपिकतमांघ्रिरजोभिषेकं ॥ यज्जीवितंतु निखिलं भगवान्मुकुंदस्त्वद्यापि यत्प
दरजः शुतिमयमेव ॥ ३४ ॥ एषां घोषनिवासिनामुमभवान्किं हेवरातेति न श्रे
तो विश्वकलात्फलं हृदयं कुत्राप्ययत्नुद्यति ॥ स देवादि वपुस्तनापि सुकुला
त्वाभेदे वापि ताय ध्यामार्थं सुहृत्प्रियात्मतनयप्राणाशयास्त्वत्कृते ॥ ३५
तावद्रागादयस्तेनास्तावत्काराग्रहं गृहं ॥ तावन्मोहोऽग्निनिगडो यात्कृष्णनतेज
नाः ॥ ३६ ॥ प्रपंचेनिः प्रपंचोपि विडंबयसिभूतले ॥ प्रपन्नजनतानंदसंदोहं प्राधि

तुंप्रप्ते ॥ ३७ ॥ जानंत एव जानंतु किं बहु त्तयानमेप्रप्ते ॥ मनसो वपुषौ वै भवंतव वाचो
 ब्रह्मसू गोचरः ॥ ३८ ॥ अनुजानीहि मां कृष्ण सर्वं त्वं वेत्सि सर्वं दृक् ॥ त्वमेव जगतां
 नाथो जगदेतत्तवार्पितं ॥ ३९ ॥ श्रीकृष्णवृष्णि कुलपुष्करजोषदायि नृक्ष्मा
 निर्जरदिजपशरदधिष्ठाधिकारिन् ॥ उद्धर्मशार्वरहरक्षितिराक्षसध्रुवा
 कल्पमार्कमहं नृमगवन्नमस्ते ॥ ४० ॥ शुक उ० इत्यभिपृथयन् नृमानं त्रिः परि श्री
 क्रम्यपादयोः ॥ नत्वा श्रीष्टं जगत्तत्तत्स्वधामप्रत्यपद्यत ॥ ४१ ॥ इति दशम
 स्कंधे पूर्वार्धे ब्रह्मसूक्तिः ॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥ छ ॥ ॥ श्री ॥ ॥
 चतुर्दशाध्याय